

A szeretetgyakorlat által szellemi erőt kaptok.

Még a földi ruhát hordjátok magatokon, és ez azt jelenti, hogy van életerőtök, amit lelketek üdvére használhattok, ami lehetőséget ad hogy szeretetben dolgozhassatok. De amint egyszer letettétek ezt a földi ruhát, úgy az erőtlenséget jelent, hacsak már nem szereztetek a Földön szellemi erőt, mert egyedül ennek van a túlvilágon értéke. Tehát ott már nem lehettek akaratok szerint tevékenyek, mert hiányzik hozzá az erőtök. Ezért a halál állapotában lévőnek érzitek magatokat, habár lelketek nem múlik el.

A földi életre ajándékozott erő: kegyelem, amit az emberek nem értékelnek eléggé, vagyis tévesen használják fel, csak a testi jólétre használják, ami tudvalevően múlandó. Kegyelmi adomány minden nap, ennek tudatában kellene lennetek, mert már a következő nap is vége lehet életeteknek, és ekkor majd kiderül, a kegyelmi adományt hogyan használtátok, mennyit nyert lelketek, és birtokában vagytok-e szellemi erőnek, amikor bementek a szellemi Birodalomba. Az ember csak a földi, testi életet tudja értékelni, és mindent meg is tesz hogy azt kellemessé tegye magának. De könnyű volna számára az is, hogy szellemi erőt is szerezzen, csak végbe kellene vinnie önzetlen szeretetből induló tetteket is. Ő maga választhat élet és halál között, megszerezheti magának az örökéletet. Azt is tudja, hogy fél a testi haláltól, tehát maga is előnyben részesítheti az „életet” és ez az élet azt jelenti, hogy folytonosan tevékeny, erőben és világosságban él. Ezek alapján a halál az ellentétét jelenti: sötétséget és erőtlenséget, tehetetlenséget arra hogy tevékeny legyen, és adhasson másoknak. De nem múlik el a lelke, hanem tudatosá válik benne a halott állapota, ami mondhatatlan kínokat okoz neki. De ezeket a kínos állapotokat ez ember el tudja magától fordítani, csak hallgassa meg és cselekedjék aszerint, amit Isten szaván keresztül neki tanítanak. Amikor Isten szeretet parancsát teljesíti, már nincs ismeret nélkül Isten akarataról, mert Isten szolgáin keresztül is arra utal, és belső érzései is arra hajtják, hogy önzetlen szeretetben legyen tevékeny... De erre nem kényszeríti senki... Tehát szabad döntése van, hogy életerejét milyen módon használja fel.

De a Túlvilági Birodalomban visszavonhatatlanul kiderül, hogy az akarata a földi életben helyes, vagy fordított irányú volt-e. De amíg az ember a földön tartózkodik, még mindig kap alkalmat,

hogy az önzetlen szeretetben legyen tevékeny, és azt is megértitek most ezzel kapcsolatosan, hogy miért engedem hogy emberek szükségét szenvednek, testi és szellemi szükségét, mert ez ad alkalmat, hogy segítően állandóan közbe lehet nyúlni, és a szeretet minden munkája kétszeresen áldott lesz, mert először is embertársaitok köszönetet mondanak, másodsor pedig ti erőben gazdagodtok. Mert lelketek a szeretet minden gyakorlásából nyereséget kap.

De aki csak elmegy embertársa szükséghelyzete mellett, aki nem ad segítséget – holott tudna segíteni – az kétszeresen terhelődik, mert egykor minden mulasztásból eredő bűnt keserűen megbán, még ha el is múlt fölötte az idő, másodsorban egykor eljut arra a felismerésre, hogy hiába élte a földi életét, már soha nem tudja bepótolni amit a Földön elmulasztott.

Hálával tekintetek minden napra – mint ajándékra – mert amíg éltek, addig még szeretetet gyakorolhattok, és lelketeknek szellemi javakat szerezhettek. Amíg éltek lehetőségetek van megváltoztatni sorsotokat, és mindig gondoljatok arra, hogy egykor számadást kell adnotok róla, hogyan használtátok fel kegyelmi adományaimat, és életerőtöket. Felgyújtottátok-e magatokban az önzetlen szeretet tüzét, vittetek-e végbe ebből eredő cselekedeteket – vagy az önzés, az önszeretet határozta-e meg a földi léteteket. Mert ha így áll a dolog, nem mentek be az életre, lelketeknek a halál állapotában kell még lennie végtelen időnkig – és mindezt a saját vétketek miatt.

Ámen.